

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΒΑΤΤΑΝΟΧΟΝ

ΔΟΛΕΤΤΑ

ΟΝΟΜΑ της ήταν Λολέττα. Ήταν ένα μικρό κοριτσάκι ως δώδεκα χρονών, με δόλογοιρα ξανθά μαλλιά, με καταγάλανα μάτια που σε κυττούσαν κατάματα, σε κυττούσαν και σε βυθομετρούσαν, σαν κάτι να ήθελαν να διαβάσουν μέσα στην ψυχή σου...

Λολέττα! Λολέττα!

"Ω! Ή άναμνήσεις! Πώς ξανάρχονται τώρα στο μυαλό μου!.."

"Όλα τὰ μικρά μου χρόνια, ὄλη ἡ παιδική, ἡ μαθητική μου ζωὴ ὀλοζώντανη..."

"Ἡ Λολέττα καθόταν, θυμάμαι ἀπέναντι ἀπ' τὸ δικό μας σπίτι. Ἡ οἰκογένειά της καὶ ἡ δική μου κατοικοῦσαν σ' ἓνα ἡσυχο χωριουδάκι χτισμένο ἀνάμεσα σὲ δύο μικρά καταπράσινα βουναλάκια.

"Ἐνα πρωὶ — "Ω! Πὼς τὸ θυμάμαι ἀκόμη ἐκεῖνο τὸ πρωὶ — ἡ Λολέττα μὲ βρῆκε νὰ τρυπῶ τὸ φράχτι ἑνὸς γειτονικοῦ χτήματος καὶ νὰ προσπαθῶ ν' ἀνοίξω ὁρὸμο γιὰ νὰ μῶ μὲσα νὰ φάω λίγα φροσῖτα, λίγα σῦκα, λίγα μῆλα!..

— Τι κάνεις ἐκεῖ, Ζάκ; μὸ εἶπε.

— Ἐγώ; Τι κάνω; Τίποτα... τῆς ἀποκρίθηκα σαστισμένος.

— Γιατί τρυπᾷς τὸν ξένο τοῖχο;

— Τὸν ξένο τοῖχο;.. Νά... ἔτσι... ἔτσι...

— "Α! Ζάκ μὸ εἶπε ἐπιπληκτικά αὐτὴ τῆς φορᾶς... "Ἄμα ξανακάνης αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν θ' ἀγαπῶ πειά. "Ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀγαπῶ ἕναν... κλέφτη!..

Κλέφτη!.. Κλέφτη!..

Τι βαρεῖς λέξεις!..

"Ἐσκυφα τότε θυμάσαι τὸ κεφάλι μου, κατακοκκίνισα ντροπιστήτκα, κι' ἔνοιωσα γιὰ πρώτη φορᾶ πόσο ἀνάξια ἦταν ἐκεῖνη ἡ διαιογή μου..."

Καὶ τώρα ἀκόμα ἀκούω τῆς φωνῆς τῆς Λολέττας νὰ μὲ μαλκῶν γλυκά, νὰ μὲ συμβουλεύει. Τὴν ἀκούω καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια!..

Πόσος καιρὸς ἔπερασε ἀπὸ τότε!..

"Ἡ Λολέττα πειά ἦταν μεγάλη. Ήταν μιὰ ντεμουαζέλλα. Μιὰ ἄμορφη ντεμουαζέλλα ξανθὴ μὲ καταγάλανα γλυκὰ μάτια, μ' ὄλη τὴν παρθενική γλυκὰ τῶν 18 χρόνων της..."

"Ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ πού θά πῆγαινα στρεϊτιώτης.

— Μ' ἀγαποῦσε! Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσε.

Μ' ἀγαποῦσε, ὅπως κι' ἐγὼ, μὲ τὴν ἀγάπῃ ἐκείνη τῶν δύο νέων πού πρωτογνωρίζονται στὴ ζωὴ, πού πρωτομαθαίνουν τὸν ἔρωτα, καὶ πού νοιώθουν μυστικά μὲσα στὴς ψυχῆς τους, πὼς κάποια μεγάλη αἰτία τοὺς ἔνωει κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο..."

Καὶ ἦταν θυμάμαι, τότε, καλοκαίρι..."

Πρὶν φύγω μείναινα τὸ τελευταῖο βράδυ μαζί.

Τὸ φεγγαρι ἔλαμπε. Τὰ στάχυα τῶν ἀγρῶν ἔγειναν στὸ βραδυνο ἀεράκι πού φυσοῦσε ἀπ' τὰ βουνά..."

"Ἡ Λολέττα βάδιζε πλάι μου κι' ἐγὼ τὴν ἀκολουθοῦσα, μεθυσμένος ἀπ' τὴ φωνὴ τῆς.

Σὲ μιὰ στιγμὴ σταθίκαμε κοντὰ σὲ μιὰ μακρὴν κατοικία, ἔρημη καὶ σκοτεινὴ... Δίπλα ἐκεῖ μιὰ βρύση ἔτρεχε.

"Ἡ Λολέττα ἔπαψε πειὰ νὰ μὸ μιλάει... Μὸ ἔπιασε μόνον τὸ χέρι, μ' ἐκύταξε καὶ μὸ τὰ εἶπε ὅλα... ὅλα μ' ἔνα της βλέμμα.

"Ἐγὼ θὰ ἔφευγα τὸ ἄλλο πρωὶ γιὰ τὸ στρατό... Κι' ἐκεῖνη θὰ περίμενε τὸν ἔρχομό μου... Ὅθὰ μὲ περίμενε καὶ δὲν θ' ἀγαποῦσε ἄλλον κανένα!.. κανένα!.."

Κι' ἔτσι καθὼς τὸ ἀεράκι τῆς βραδυῆς φύσαγε καὶ τᾶραξε τὰ δέντρα γύρω, ἡ Λολέττα ἔγειρε κοντά μου..."

Καὶ φιληθήκαμε!..

Φιληθήκαμε χωρὶς νὰ τὸ ζητήση, ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο..."

"Ὅταν σὲ λίγο γυρῶσαμε στὸ χωριὸ καὶ χωριστήκαμε, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, ἀκούσα τὴ φωνὴ τῆς νὰ μὸ εἰπῇ γλυκὰ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας:

— Ζάκι! Πῆγαινε, πῆγαινε στὸ καλὸ! Ὅποτε καὶ νάρθης, θὰ σὲ περιμένω... Ὅθὰ σὲ περιμένω..."

"Ἐφτά χρόνια! Πότε πέρασαν ἐφτά δλόκληρα χρόνια!.."

"Ἐφτά χρόνια χωρισμοῦ ἀπ' τὴ Λολέττα μου, ἀπ' τοὺς ἀγρούς, ἀπ' τὸ σπίτι μου, πού ἦταν ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπίτι της..."

Στὴν ἀρχὴ τὸ στρατό. "Ὑστερα λιγάνκι στὸ μέτωπο, στὸ «ἀμπρι» στὴ μάχη, στὸ μεγάλο πόλεμο... Καὶ πάντα μακριὰ ἀπ' τὴ Λολέττα... Γράμματά της τοὺς πρώτους μῆνες ἔπαρνα συχνά. Μὰ ἀργότερα κι' αὐτὰ κόπηκαν. Δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ φτάσουν ὡς ἐκεῖ πού βρισκόμουνα χωμένος..."

Τρία χρόνια πέρασαν, κι' ὕστερα ἄλλα τρία... Καὶ διαρκῶς ὁ πόλεμος... Ὁ πόλεμος ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀνθρωποφαγὴ πού κατέλυσε ὄλα τὰ αἰσθήματα, ὄλα τὰ μεγάλα φτερουγίσματα τῶν ψυχῶν μας..."

"Ἀπ' τὴν Λολέττα δὲν εἶχα πειὰ καμμιά εἰδησι. Τι νὰ γινότανε;

"Ἀπ' τὴν ἀπελπισία μου εἶχα ἐκτεθῆ πολλές φορὲς στὴ πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός;

"Ἦθελα νὰ θεθάνω, νὰ μὲ ζῶ, νὰ μὲ νοιώθω τέτοιο φριχτὸ χωρισμό..."

Μὰ νὰ! Τὰ ἐφτά χρόνια πέρασαν! Καὶ πέρασαν πολὺ γρήγορα, πὶὸ γρήγορα κι' ἀπ' ὅτι τὸ φανταζόμουνα..."

Καὶ μιὰ μέρα φθινοπώρου, ὅταν τὰ δέντρα γυμνά τριγύρω καρτεροῦσαν τὸ χιόνι νὰ τὰ σκεπάση, ἀπολόθηκα ἀπ' τὸ στρατό.

Κι' ἔγινε ἐλεύθερος, ἐλεύθερος ὅπως καὶ πρὶν, μὲ τὴ ψυχὴ γεμάτη ἀπ' τὸ μεγάλο ἔρωτα πού ἔκρυβα τόσο καιρὸ..."

"Ἡ πρώτη μου σκέψη, ἦταν νὰ γυρῶ στὸ χωριό..."

Στὸ χωριό, στὴ Λολέττα, στὸ χῶμα πού πατοῦσε.

"Ἦθελα νὰ γυρῶ ἀμέσως στὴ Λολέττα... Στὴ Λολέττα πού μὲ περίμενε τόσα χρόνια.

Τὸ πρωὶ ἤμουον στὸ Σινώμο τὸ τραῖνο γιὰ τὸ χωριὸ μου. Στὸ

μισὴ ὥρα πρὶν νὰ ξεκινήση βαγόνι μῆκα σαν λαχανιασμένος... "Ὅποιος ἔζησε κι' ὅποιος ἀγάπησε, ἐκείνος θὰ νοιώση τὴ λαγύρα μου.

Χρόνια δλόκληρα μὸ φᾶναινα ἢ τρεῖς ὄρες πού μὲ χωρίζαν ὡς πού νὰ φτάσω..."

"Πόσο μεγάλες ἦταν ἐκεῖνες ἡ στιγμὲς τῆς ἀναμονῆς... Ἦ γλυκεῖα ἀγωνία πού πλημμύριξε ὄλο μου τὸ εἶνε!

"Ἐπιτέλους νᾶμαι! Ἐφτάσα! τὰ πρώτα σπῖτια τοῦ χωριοῦ μου, διακρίνονταν μέσα ἀπ' τὸ τζάμι τοῦ βαγονιοῦ.

"Ἦρθα, ἔφτασα! Κατεβαίνω, καὶ περπατῶ καὶ προχωρῶ ἐκεῖ πού ζῆ ἡ Λολέττα μου..."

Καὶ βηματίζω βιαστικά πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ της καὶ τοῦ σπιτιοῦ μου..."

Μὰ τί... "Τι εἶν' αὐτὸ! Τι κόσμος εἶνε συναγμένος! Ἐκκλησιά πού περνᾶ... Θεέ μου! Θεέ μου! Γιατί! Ποῦς νᾶναι; Μήπως κανένα πρόσωπο γνωστὸ; συγγενικό ἢ κάποιο φίλος πού μᾶς ἀψησε καὶ φεύγει γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο..."

"Ὀχι! ὄχι! Κάτι ἄλλο εἶνε! Πιὸ φριχτὸ, πιὸ τραγικό... Νά! ὁ κόσμος τώρα βγαίνει ἀπ' τὴν ἐκκλησία..."

Εἶνε πολλοὶ πού βγαίνουν καὶ στέκονται... κι' ἄλλοι πού ἀκολουθοῦν... Καὶ τώρα νὰ! Νά καὶ τὸ φέρετρο.

"Ὀχι! ὄχι! Θεέ μου! Δὲν μπορεῖ νᾶναι αὐτὸ! Δὲν μπορεῖ νᾶναι ἀλήθεια!

(Ἡ συνήχ. εἰς τὴν σελ. 1749)

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1729)

οάν τραλλός. Πληνθήκησά σέ δρόμους άλλους, και πάλι ήμουσν έκει, έξω άπ' τό σπίτι της. Τό κλειστό, τό σιωπηλό...

"Εργα πάλι, και βρέθηκα μέσ' σ'ά δέντρα, τών μεγάλων κήπων. "Ω τι βασανιστήριο ήταν εκείνο! Σαφρικά άκουσα ένα γέλιο γυναικείο. Κάποιον ζευγάρι σιέριερα.

Τά δέντρα ταράχτηκαν, ένας φόροβος έγινε.

Κι' άκουσα τή βουή νά τρέχει μέσ' σ'ά δέντρα, νά τρέχει και ν' άπομακρύνεται, και μου φάνηκε σ'ά νά μουζε άράξαι τήν εύτυχία μου και τήν έτρεξε, τήν πήγαινε νά τή σβήσει μαζουά!

Ζαλισμένος, άρρωστος και παρατατώντας πήγα στό δωμάτιό μου και έπεσα στό κρεβάτι μου.

Κοιμήθηκα; Δέν ξέρω.

Σέ νύκτα θάχα πέσει ίσως.

Σαφρικά άκούω νά μέ φωνάζουν. Ήταν ή φωνή της Ραρά.

— Κύριε Δέμο, πού λεί άμα μέ είδε, σέ παρακαλώ πολύ, μήν εΐδατε τήν Άνθούλα; Μάς έχει κλεισει έξω! Κάποιον πήγε τό παληκο-ριτσο, μήπως έχετε τό κλειδί τής σκάλας της ταράτσας; "Α, πολύ καλά! Σ'ας ευχαριστώ πολύ. Και συγγνώμη!

Τούς άνοίξα άπ' τήν πόρτα τής σκάλας της ταράτσας και βγήκα. Τό άντρογίνο περίμενε. Πίσω τους έστεκε ή δουλίτσα.

— Μά πού πήγε αυτή ή καταραμένη; ρώτησε ή Ραρά.

— Δέν είχε τελειώσει ή φράσι της και άκουσα τήν πόρτα τή σιδερένια του κήπου.

— Θά ζήχατε τής ελπα.

Και ήταν άλήθεια ή Άνθούλα, ντυμένη, στολισμένη.

Άμα μάς εΐδε τήσασε.

— Μά πού ήσουνα μορφή, παλιοβρώμα! τής φώναξε ή Ραρά.

Η Άνθούλα μέ τό τσαχινάκι μάτια άρθωσε τό κεφάλι της και τής εΐπε μέ άξιορθεΐα:

— Κάνετε λάθος, κυρία, δέν είμαι παλιοβρώμα!

Κείνη τή στιγμή πάλι άκούστηκε ή σιδερένια πόρτα ν' άνοίγη και σέ λίγο ένα άλλο πρόσωπο παρουσιάστηκε. Ο Τώνης!

— Α! Έκανε ή Ραρά. Κάτι τρέχει έδω. Κάτι τρέχει έδω, παλιο-κόριτσο...

Ο Τώνης, πούχε σταθή άμα μάς εΐδε, προχώρησε γρήγορα άντι-κρή στή Ραρά:

— Κυρία, τής εΐπε, σ'ας άπαγορεύω νά βρίζετε τήν άρραβωνιαστική μου!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΑΣΤΡΙΝΤ, Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΠΟΥ Η ΜΟΙΡΑ ΦΘΟΝΗΣΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1736)

λαός ελάτρευσε τή νεαρή γυναίκα του διαδόχου του, πού τόν κατέκτησε μέ τήν καλώςήν της, μέ τή φιλανθρωπία της και μέ τή φροντίδα πού έδειχνε γιά τή άνακούφισα κάθε δυστυχίας. Κι' όταν, πρίν από έναμίσον χρόνο τό Βέλιγο στερήθηκε τόν ήρωικό του βασιλιά Άλβέρτο, από ένα ξαφνικό και τραγικό δυστύχημα, ή Άστριντ ανέβηκε μαζί μέ τόν σύζυγό της στό θρόνο, περιστοιχημένη από τήν άγάπη και τήν άφοσίωσιν όκτώ έκατομμυρίων άνθρώπων.

Μά ή Άστριντ δέν ήταν μόνον εύτυχημένη βασίλισσα κι' εύτυχησμένη σούζυγος Ήταν κι' εύτυχησμένη μητέρα. Ο Θεός τής χάρισε τρία χαριτωμένα παιδάκια. Ένα κοριτσάκι, τόν πρώτο χρόνο μετά τό γάμο της, ένα άγόρακι, ύστερα από τρία χρόνια, τόν μικρό διάδοχο Μπωτουέν, τού όποιου τή γέννησι πανηγύρισε τό Βέλιγο μέ άπερίγραπτο ένθουσιασμό, κι' ένα δεύτερο άγόρακι πού γεννήθηκε δυό μήνες, μετά τό θάνατο του ήρωικού βασιλιά Άλβέρτου και πού γι' αυτό τό λόγο πήρε τ' όνομά του.

Σέ λίγους μήνες ή εύτυχία του Λεοπόλδου και τής Άστριντ θά συμπληρωνόταν μέ τή γέννησι κι' ενός τεταύτου παιδιού.

Μά ή φθονηρή μοίρα δέν τό θέλησε. Σ' έναν έξοχικό περίπατο στην Έλβετία τό βασιλικό άυτοκίνητο, πού τό διηύθυνε ό ίδιος ό βασιλεύς χτύπησε σ' ένα δέντρο, ό βασιλεύς Λεοπόλδος πληγώθηκε και ή βασίλισσα έχασε τή ζωή της σέ ήλικία εικοσιεννέα έτών. Μέ τό θάνατό της δέν χάνεται μόνον μιá από τις πού όμορφες, τις πιο νέες και τις πιο άγαπητές ήγεμονίδες της Ευρώπης. Χάνεται μιá άφώσκιωμένη και λατρευτή σούζυγος, μιá τρυφερή μητέρα και μιá στοργική κόρη, τό καμμάρι τών γονέων της.

Υπάρχουν δυό άρχαίες παροιμίες. Η μιá λέει: «Φθονηρόν τό θεΐον». Η άλλη λέει: «Ός ό Θεός φιλεί, άποθηήσκουσι νέοι». Πιά άραγε από τις δυό παροιμίες ίσχυει γιά τή βασίλισσα Άστριντ, τήν τόσο τυχερή στή ζωή της και τόσο άτυχη στό θάνατό της;

ΛΟΛΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1716)

Σκύβω, σέρνομαι, κρύβομαι πίσω από μιá γέρικη έληά δίπλα στην εισοδό τής εκκλησίας. Κανείς δέν μέ βλέπει...

"Όλος ό κόσμος έχει βγη πιεά και νά πέρετρο ζεινε στή μέση...

"Ανασκηώνουμαι λίγο και βλέπω... Ζαλίζουμαι... χάνω τήν αίσθησι τής ζωής...

— Λολέττα! Λολέττα! φωνάζω και πέφτω κάτω άπ' τήν όδύν, άπ' τόν σπαργαμό... Κανείς δέν μ' άκουσε. Η ψαλμωδίες χάνονται σιγά - σιγά...

Λολέττα... Λολέττα! Ξαναλέω, και μόνον έγω άκούω τά λόγια μου και τή φωνή μου πού τνίγεται μέσα στους λυγμούς μου...

Και όμως να! Θεέ μου! Να!.. Εΐνε άλήθεια! Φριχτή, φριχτή άλήθεια...

Η Λολέττα δέν ύπάρχει πιεά!..

"Ετσι ετέλειωσε τό παλιό βρώμασσο τής ζωής μου.

Η Λολέττα τό άγνό, τό τρυφερό εκείνο πλάσμα τής εύτυχίας μου, δέν μπόρεσε νά ζήση, και νά μέ ίδη νά γυρίσω στό χωρίο...

Και ύστερα από χρονία, ένα πένθιμο συννεφιασμένο δειλινό, πήγα στον τάφο της νά κλάψω... νά κλάψω...

Κι' εκεί επάνω στό φτωχό σταυρό της, μου φάνηκε πώς ζούσα μιá χαμένη ζωή...

— Μιá ζωή πού πέρασε μαζί μέ τά παιδικά μου χρονία...

Πρίν φύγω άπ' τό τάφο της γονάτισα άκόμα μιá φορά...

Και μου φάνηκε πώς μιá λευκή πεταλούδα πού πτερούγιζε τριγύρω, άφησε μιá σιγανή, γλυκειά φωνή:

— Πήγαινε Ζάκι!.. Πήγαινε στό καλό... "Όποτε και νά ξαναγυρίσης, θά σέ περιμένω!..

Φτωχή, καλή μου Λολέττα!..

A. BATTANCHON

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1721)

Τρεφέα περίτρομη,

— Σου δίνω τήν καλύτερη άπόδειξι του έρωτος πού πλημμύρισε πάλι όλη μου τήν ψυχή, τής απάντησε ό Ροβέρτος, τού όποιου τά μάτια έλαμπαν πηδάω πάνω άπ' τό χάσμα πού θά μάς χώριζε πάντοτε και πού τίποτε δέν θά μπορούσε νά τό γεμίση... Τό διασπασμα εΐνε πολύ λίγο από δω ως τή λαμπερόμ κ' έτσι ως ότου νά μου κόψουν τό κεφάλι θά μπορώ νάχω στό ματιο μου τό όραμα τής όμορφιάς σου, και νά σκεφτουμε, τήν παλιά μας άγάπη.

Και, παίρνοντας τό χέρι της Τρεφέας, τό φίλησε μέ λαχάρα. Έπειτα άκολούθησε τούς άλλους μελλοθανάτους στό κήφο πού θά τους μετέφερε στον τόπο τής εκτελέσεως.

P. GINISTY

Ο ΥΠΟΔΕΚΑΝΕΑΣ ΠΟΥΑΡΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1741)

πτώμα ενός παιδιού!

Η άνακρίσεις πού έκανε ό λοχαγός απέδειξαν τρομαχτικά πράγματα. Ο Πουαρό, ό ήλίθιος Πουαρό κάθε πρωί... ψάφανε μερικά παιδια και τά μαγείρευε γιά νά γλυτώση έτσι τά ζώα πού τά θεωρούσε, άνώτερα από τους άνθρώπους. Οι κάτοικοι όμως του γερμανικού χωριού τόν ανακάλυψαν και τόν κομμείτισαν γιά νά τόν εκδικηθούσιν. Μ' αυτές τις άνακρίσεις δέν τις έμαθαν ποτέ οι στρατιώτες: "Όλοι νόμισαν ότι ό Πουαρό είχε πέσει θύμα του καθήκοντος; κι' έξακολουθούσαν νά τόν θυμωνίσαι ως τόν καλύτερο μάγερτα του 31ου συντάγματος, αυτόν τόν τρομερό Πουαρό!

ZAN NTERBAA

ΞΟΦΑΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπορείτε οικονομία, έστο μικράς, άν δέν σ'ας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτάς εις τό Ταμειετήριον τής Έθνικής Τραπεζής. Έτσι ασφαλίστες έντελώς τά λεπτά σας και μαζί μέ τους τόκους, σχηματίζετε σιγά - σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτήτων δια τά γεράματα και δια κάθε έκτακτην άνάγκην τής ζωής σας.